อย่าคิดว่าทำกับเด็ก...แล้วไม่ผิด

นำเสนอเมื่อ : 15 ก.ย. 2558

คอลัมน์ สถานี ก.ค.ศ.

คนเราจะเป็นมนุษย์ผู้มีใจสูงกว่าสัตว์ทั้งหลายได้นั้น
ต้องผ่านการทดลองซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าจะอดกลั้นหรืออดทนต่อสิ่งยั่วยุอารมณ์ทั้งหลาย
หรือมีโอกาสกระทำผิดแล้วอดกลั้นต่อสิ่งนั้นๆ ได้หรือไม่ หากอดรนทนไม่ได้ ไปกระทำผิดขึ้น
ความผิดนั้นย่อมมีโทษทั้งหนักและเบาตามแต่กรรมหรือผลของการกระทำนั้นตอบสนอง
ลองมาศึกษาชีวิตของผู้อำนวยการสถานศึกษาท่านหนึ่ง

นายทองได้เดินทางโดยสารรถปรับอากาศของ บขส.เพื่อกลับบ้านต่างจังหวัด พอดีได้นั่งใกล้ลาวัลย์
เด็กสาวนักเรียนม.ปลายคนหนึ่ง หน้าตาจิ้มลิ้มแบบสาววัยรุ่นสไตล์เกาหลี ไว้ผมหน้ามาน่ารักน่าชัง
ถูกอัธยาศัยยิ่งนัก จึงสอบถามว่า “หนูเดินทางไปไหนมา” เด็กตอบว่า
“ไปสอบโควต้าพิเศษมหาวิทยาลัย.....ในกรุงเทพฯ กำลังกลับบ้านค่ะ คุณลุงล่ะคะเดินทางไปไหน..”
ก็เป็นบทสนทนาทั่วๆ ไป สร้างความคุ้นเคยระหว่างเดินทาง
แต่หลังเที่ยงคืนแล้วต่างก็เงียบและนอนหลับบนรถโดยสาร จนกระทั่งเวลาประมาณตีสอง
เด็กสาวรู้สึกตัวว่ามีมือล้วงเข้าไปในกางเกงยีนส์และจับต้องลูบไล้ถูกอวัยวะสำคัญ จึงใช้มือหยิกและผลักออก
และเข้าใจว่าเป็นมือของชายที่นั่งอยู่ข้างๆตน (ที่นั่ง 2D) จึงสะกิดเพื่อน รินใจ ที่นั่งข้างๆ (ที่นั่ง 2B)
ให้ลุกไปบริเวณหน้าห้องน้ำท้ายรถคันดังกล่าว แล้วเล่าเรื่องให้ฟัง ซึ่งรินใจก็ให้การสอดคล้องกัน

นอกจากนี้ พนักงานต้อนรับบนรถโดยสารคันดังกล่าวก็ให้การว่าได้รับทราบเรื่องจากลาวัลย์
โดยแนะนำไม่ให้โวยวายและไม่ให้กลับไปนั่งเบาะเดิมอีกเลย ลาวัลย์เป็นเด็กที่มีลักษณะเป็นผู้ใหญ่ มีสติดี
จึงโทรศัพท์บอกแม่ให้แจ้งความกับตำรวจเพื่อดำเนินการตามกฎหมาย
เมื่อรถโดยสารจอดที่สถานีขนส่งจังหวัดปทุมธานี มีตำรวจมารอพบและควบคุมตัวนายทองไปยังสถานีตำรวจ
นายทองปฏิเสธว่ามิได้กระทำการที่ถูกกล่าวหาโดยอ้างว่าอยู่ด้านขวามือติดหน้าต่าง และเป็นคนถนัดขวา
เป็นไปไม่ได้ที่จะใช้มือซ้างข้างที่ไม่ถนัดปลดกระดุมและรูดซิปกางเกงยีนส์ของเด็กสาวได
โดยที่ผู้เสียหายไม่รู้สึกตัวและไม่โวยวาย จึงไม่อาจรับฟังได้

ถึงแม้จะไม่มีพยานบุคคลใดๆ พบเห็นการกระทำดังกล่าว แต่ในช่วงระยะเวลานั้น ต่างคนก็หลับใหล
ไม่มีใครสนใจที่จะตื่นขึ้นมาเพื่อสังเกตการกระทำของผู้ถูกกล่าวหา
ข้อเท็จจริงเชื่อได้ว่าข้าราชการครูรายนี้ที่ได้กระทำการลวงละเมิดทางเพศผู้เสียหาย ซึ่งเป็นผู้เรียนหรือนักศึกษา
อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 94 วรรคสาม
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2547 ซึ่งมีแนวพิจารณาโทษของ
ก.ค.(เดิม) และก.ค.ศ. นำมาพิจารณาว่า หากเป็นการอนาจารละเมิดทางเพศผู้เยาว์ โดยกระทำต่ออวัยวะเพศ
ถือว่าเป็นความผิดวิจัยอย่างร้ายแรง ระดับโทษ “ปลดออกจากราชการ”

หากไม่อยากรับโทษหนักเหมือนรายนี้ โปรดอย่าคิดว่าเป็นเด็กแล้วไม่มีอะไร เห็นเด็กน่ารักก็ต้องอดทน
คิดว่าเป็นลูกเป็นหลาน อย่าให้จิตตกต่ำดังตัวอย่างข้างต้น มิฉะนั้นอาจต้องหาคดีอาญาย้ายไปอยู่ในคุกแทน

พบกันใหม่คราวหน้า สวัสดีครับ

คงพิสิฏฐ์ ไชยวงศ์

ผู้อำนวยการภารกิจเสริมสร้างและมาตรฐานวินัย สำนักงาน ก.ค.ศ.

ที่มา หนังสือพิมพ์มติชน วันที่ 24 สิงหาคม 2558